

Részlet a VICTORINA VÍTA c. könyvből:

Pillantásom hol a magas, jóképű, ritkán megnyilatkozó Ryan, hol az alacsony, kedves, gyermekien ártatlan Solt között váltakozott. Láthatóan egyiküket sem viselte meg különösképpen az érzelmi világom erőteljes hanyatlása, engem viszont annál inkább. Lassan kezdett derengeni, aztán egyre jobban kitisztult bennem, hogy csakis a magam jólétét nyirbáltam meg a sértődés börtönével. Rajtam kívül mindenki jó hangulatban, lelkesen folytatta tovább azt, amivel addig is foglalkozott. Velem nem törődött senki, egyedül kuporogtam, puffogva a patak partján ülve, saját negatív gondolataim búvkörében. Önmagamot büntettem, ki tudja miért. Lehet, hogy az egoizmusom kerekedett felül bennem, és mindenáron bizonygatni akartam volna, hogy nekem van igazam?

- Helyes meglátás – vetette oda kurtán Solt a válla fölött, aztán dolgozott tovább.
- Egy játszma, melyet saját magaddal játszol, általa elszigetelődsz és nem utolsó sorban, megfosztod magad a vidámságtól, melyben részed lehetne – egészítette ki az éleslátást Ryan.
- Ez aztán a valami! Két éleslátó parafenomén, a hátukon is radarszemmel felszerelve! Ráadásul mindegyik elkötelezett hívem, a szeretet nevében. Leghőbb vágyuk, hogy az agyamban kurkásszanak, és új gondolatokkal lássanak el. Hibáimat kendőzetlenül vágják a képembe, segítséget viszont nem adnak, mondván: nekem kellene rájönnöm a kellő időben mindenre, hiszen úgy az igazi a tapasztalás - háborogtam. – Kissé egyoldalúnak érzem! És ha én játszom magammal, akkor ezt, amit ti csináltok velem, nem is tudom, milyen jelzővel illethetném, hogy kellően hű maradhassak a történethez!

Solt közben helyet foglalt a padon, és fürkészőn minden figyelmét nekem szentelte. Ettől kissé alábbhagytak bennem az indulatok. Furcsa nyugalom jött felőle, egyenesen hozzám irányult. Már-már megenyhültem volna, de csakazértis, makacsul ellenálltam a szemből érkező lágyságnak.

- Mi lenne, ha átadnád magad a szeretetnek? – kérdezte Solt.
- De ha egyszer igazam van! – háborogtam.
- A saját nézőpontodból talán. Magasabb rálátással minden kétséget kizáróan: nincs – felelte higgadtan. – És ha mégis igazad lenne, akkor is, mi van? Jól érzed magad tőle?
- Nem – feleltem.
- Akkor van értelme ragaszkodni hozzá?
- Mindenki ragaszkodik a maga igazához!
- Hát ez bizony nagy baj! – folytatta, még mindig ugyanolyan hanghordozással, higgadt stílusban magyarázva. – Szerinted mindenkinek valóban igaz van, aki ragaszkodik hozzá?
- Persze, hogy nem.
- Honnan tudod, hogy te éppen melyik táborhoz tartozol?
- Gondolom.
- Én pedig azt gondolom, hogy természetesen részrehajló és elfogult vagy, mint minden gondolkodó. Ezért tévúton jársz.
- Azt akarod mondani, hogy bemagyarázom magamnak, hogy igazam van?
- Mindannyian ezt teszik. Mindig te sem lehetsz kivétel! – vigyorgott. – Az igazság különben is eléggé szubjektív. Eredendően az, hiszen minden esetben egyéni szűrőrendszeren keresztül születik, egyéni hitrendszer formálja és egyéni körülményeken belüli. Ebből kifolyólag mindig az is marad, mint ahogy azt már kifejtettem, de itt nem is ez a lényeg - folytatta.
- Halljam, mi a lényeg? – kérdeztem élesen.
- Az, hogy mindeközben hogy' érzed magad! Az élet dübörögve megy tovább. Elfogadja, hogy éppen sértődöttet játszol és visszavonulsz, mert ez a szabad akaratod. Emiatt biztosan rosszul érzed magad, de újabb döntést hozhatsz: abbahagyhatod. Senki nem fog neked segíteni haragudni, mint ahogy vigasztalódnai sem, ezt nem is várhatod el.

- Miért? – kérdeztem vissza.
- Mert szabad akaratodból cselekedtél úgy, ahogy, és pontosan ezen az úton bármikor meg is szüntetheted azt. Ezért ez csak a te felelősséget, nem pedig másoké.
- Nem szorult beléd árnyalatnyi empátia sem!
- Lényegileg inkább: tisztelem az általad meghozott döntést és hagyom, hogy megtapasztald a következményeit.
- Hagyod, hogy rosszul érezzem magam?
- Igen, ha így akarod.
- Nem akarom rosszul érezni magam!
- Nagyszerű! Jelen esetben akkor a döntést már meghoztad. Engedd el a gondolatot, hogy szerinted milyen körülmények kellenének ahhoz, hogy jól érezhesd magad! Attól, hogy nem egy véleményen vagyunk, még élvezhetjük egymás társaságát! Főleg, hogy múltékony.